

Arrest

nr. 204 400 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 200 976 van 9 maart 2018 waarbij het verzoek om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen, is verworpen.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Eritrea afkomstig te zijn.

Op 24 juli 2017, op 4 augustus 2017 en op 24 oktober 2017 stelde de federale politie administratieve verslagen op.

Op 17 augustus 2017 raadpleegde de gemachtigde de Eurodac-database. Er was een hit voor

verzoeker "DE1161110NUR00499".

Op 24 oktober 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Uit een vergelijking van vingerafdrukken van 25 oktober 2017 bleek opnieuw dat verzoeker reeds op 10 november 2016 in Duitsland een internationaal beschermingsverzoek had ingediend.

Op 13 november 2017 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 4 december 2017 werd verzoeker reeds overgedragen aan Duitsland. Er blijkt niet dat dit gebeurde op grond van een overdrachtsbesluit.

Op 30 januari 2018 stelde de federale politie opnieuw een administratief verslag op.

Op 31 januari 2018 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 februari 2018 stelde de federale politie een administratief verslag op met verwijzing naar een proces-verbaal. Opnieuw raadpleegde de gemachtigde de Eurodac-database. Er was dezelfde hit voor verzoeker als op 17 augustus 2017.

Op 14 februari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1>:

naam: G. voornaam: B. geboortedatum: [...]2002 geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE> nationaliteit: Eritrea In voorkomend geval, ALIAS: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Hij gebruikt bovendien verschillende aliases om zijn ware identiteit voor de politie verborgen te houden. Betrokkene liegt ook over zijn leeftijd. Bij de arrestatie op 14/02/2018 beweert hij bijvoorbeeld minderjarig te zijn, op andere keren beweert hij meerderjarig te zijn. Volgens de politie zijn er sterke twijfels omtrent zijn zogenaamde minderjarigheid. We gaan er dus vanuit , zonder dat het tegendeel bewezen is via een botscan, dat betrokkene wel degelijk meerderjarig is en hij dus opsluitbaar is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 31/01/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan

zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Duitsland.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Hij gebruikt bovendien verschillende aliases om zijn ware identiteit voor de politie verborgen te houden.

Betrokkene liegt ook over zijn leeftijd. Bij de arrestatie op 14/02/2018 beweert hij bijvoorbeeld minderjarig te zijn, op andere keren beweert hij meerderjarig te zijn. Volgens de politie zijn er sterke twijfels omtrent zijn zogenaamde minderjarigheid. We gaan er dus vanuit, zonder dat het tegendeel bewezen is via een botscan, dat betrokkene wel degelijk meerderjarig is en hij dus opsluitbaar is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 31/01/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien zijn terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Hij gebruikt bovendien verschillende aliases om zijn ware identiteit voor de politie verborgen te houden.

Betrokkene liegt ook over zijn leeftijd. Bij de arrestatie op 14/02/2018 beweert hij bijvoorbeeld minderjarig te zijn, op andere keren beweert hij meerderjarig te zijn. Volgens de politie zijn er sterke twijfels omtrent zijn zogenaamde minderjarigheid. We gaan er dus vanuit, zonder dat het tegendeel bewezen is via een botscan, dat betrokkene wel degelijk meerderjarig is en hij dus opsluitbaar is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 31/01/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

Op 19 februari 2018 diende verzoeker bij faxpost een verzoek in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen.

Bij arrest nr. 200 976 van 9 maart 2018 verwierp de Raad in Verenigde Kamers het voormelde beroep omdat maar aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden was voldaan, met name wel aan de voorwaarde van de hoogdringendheid en het ernstig middel, maar niet aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 24 van de Dublin III-verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij wijst in deze op de tegenstrijdigheid van de motieven.

Kernbetoog van verzoeker is dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Verzoeker erkent dat wordt verwezen naar een EURODAC-hit met Duitsland maar stelt dat de gemachtigde geen juridisch gevolg aan dit gegeven heeft gekoppeld. De overweging dat verzoeker in geen geval zal worden teruggeleid naar zijn herkomstland wordt volgens verzoeker formeel tegengesproken door de rechtsgrond van de bestreden beslissing. Hij stelt op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet te kunnen worden overgedragen aan een lidstaat. Bijgevolg acht verzoeker de bestreden akte tegenstrijdig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening stelt verzoeker dat twee hypothesen zich onderscheiden. Ofwel is de asielaanvraag nog in behandeling in Duitsland en mag geen terugkeerprocedure begonnen worden. Ofwel is de asielaanvraag verworpen waarbij België de keuze heeft tussen ofwel Duitsland om terugname te verzoeken, ofwel een terugkeerprocedure te beginnen. Indien men ervoor kiest Duitsland om terugname te verzoeken, is de Terugkeerrichtlijn volgens verzoeker niet van toepassing op grond van "artikel 24, §4" van de Dublin III-verordening. De motieven van de bestreden akte zijn dienaangaande niet adequaat en ambigu. Het antwoord op de vraag of een asielaanvraag nog in behandeling is of niet, zou volgens verzoeker cruciaal zijn om te weten of de gemachtigde een terugkeerbesluit mag nemen op grond van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn of niet.

In de nota met opmerkingen, zoals die werd voorgelegd in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de thans bestreden beslissing (RvV 216 546), benadrukte verweerder dat thans een terugkeerbesluit voorligt in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Hij wees op de samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek en stipte aan dat vanaf het ogenblik waarop de autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn wordt opgeschort en enkel de Dublinregels van toepassing zijn. Nu uit het administratief dossier bleek dat toen nog geen verzoek tot "overname" was gericht aan Duitsland, kon geen beslissing worden genomen in het kader van de Dublin III-verordening. Verweerder citeerde artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 24 van de Dublin III-verordening en citeerde eveneens een deel uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het voeren van terugkeergegerelateerde taken, C (2015) 6250 final) dat betrekking heeft op de verhouding tussen de Terugkeerrichtlijn en de Dublinregels.

Dit luidt als volgt:

"Situaties waarin de onderdaan van het derde land geen asielverzoek heeft ingediend en geen verblijfsrecht als asielzoeker heeft verkregen in de tweede lidstaat, vallen echter binnen de werkingssfeer van de terugkeerrichtlijn.

Er kan sprake zijn van de volgende situaties:

- i. de onderdaan van het derde land geniet de status van asielzoeker in de eerste lidstaat (lopende procedure, nog geen definitieve toekenning). In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen.*
- ii. De onderdaan van het derde land heeft zijn of haar asielverzoek in de eerste lidstaat ingetrokken: indien de intrekking van het verzoek heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek (op grond van artikel*

27 of 28 van de herschikte richtlijn asielprocedures), kunnen de onder punt iii hieronder beschreven regels (keuze tussen toepassing van Dublinregels of de terugkeerrichtlijn) worden toegepast. Indien de intrekking van het verzoek niet heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek, is de Dublinverordening (als *lex specialis*) van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen.

iii. In de procedure van de onderdaan van het derde land is in de eerste lidstaat een definitief besluit genomen, dat een afwijzing inhield van zijn of haar asielaanvraag. In dit geval kan voor de toepassing van de Dublinverordening of van de terugkeerrichtlijn worden gekozen. In de nieuwe Dublinverordening is deze keuze duidelijk vastgelegd in artikel 24, lid 4, en is toegevoegd dat vanaf het moment waarop autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de terugkeerrichtlijn en van terugkeerprocedures wordt opgeschort en alleen Dublinregels van toepassing zijn (dit betreft ook regels voor bewaring en rechtsmiddelen).

iv. De onderdaan van een derde land was al eens met succes uit de eerste lidstaat naar een derde land teruggekeerd of verwijderd (nadat een asielverzoek was afgewezen of ingetrokken). Voor deze situatie bepaalt artikel 19, lid 3, van de nieuwe Dublinverordening duidelijk dat wanneer de onderdaan van een derde land opnieuw EUgrondgebied betreedt, de eerste lidstaat niet langer verantwoordelijk is voor deze onderdaan van een derde land (en derhalve kan de onderdaan niet naar deze lidstaat worden overgebracht). In dit scenario is de terugkeerrichtlijn van toepassing."

Dit citaat is bijna volledig gelijklopend aan de relevante passage uit de recentere aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (hierna verkort het recente Terugkeerhandboek).

Verweerder verwees verder naar een arrest van de Verenigde Kamers van de Raad van 8 februari 2018 en onderstreepte daarbij dat een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een uitvoering is van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Hij vervolgde tot slot dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals o.m. dat verzoeker geen houder is van de vereiste documenten en er een risico op onderduiken bestaat, verder niet worden betwist.

Beoordeling

Uit wat voorafgaat blijkt dat het middel in de aangehaalde onderdelen gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Verzoekers betoog houdt immers in dat indien men een derdelander wenst over te dragen naar een Unieland, dit moet gebeuren op grond van de Dublin III-verordening en dat de regels van de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing zijn. Thans vormt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zowel de rechtsgrond voor het bevel om het grondgebied te verlaten als voor de terugleiding naar de grens. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoeker uitdrukkelijk dat zijn betoog is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen de beslissing tot terugleiding.

Verweerder benadrukte in de nota, zoals die werd voorgelegd in de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de thans bestreden beslissing (RvV 216 546), dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, een terugkeerbesluit betreft in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad volgt dit standpunt omdat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel III^{quater} en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Zoals verzoeker terecht aanstipt, definieert artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn bijgevolg uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (zie ook het recente Terugkeerhandboek p. 90 "*Het terugsturen van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land naar een andere lidstaat kan krachtens het Unierecht niet als „terugkeer” worden beschouwd*" en "*onder „land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*").

De Raad stelt vast dat uit de motieven onmiskenbaar blijkt dat de gemachtigde de bedoeling heeft verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zo leest de Raad "*In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden*" en verder "*Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Duitsland.*" Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de gemachtigde het EURODAC-systeem heeft geraadpleegd en het "*Eurodac search result*" een positief resultaat gaf, "*DE1161110NUR00499*".

Volgens artikel 24.4 *iuncto* artikel 9.1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst "DE" op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg vindt de verklaring van verzoeker dat hij in Duitsland een beschermingsverzoek heeft ingediend, eveneens steun in deze EURODAC-hit.

Ook al kan uit het cijfer "1" niet worden afgeleid of het beschermingsverzoek in Duitsland nog in behandeling is, ingetrokken is, dan wel afgesloten is, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening. *In casu* blijkt eveneens dat de gemachtigde reeds op grond van artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening een eerder terugnameverzoek heeft gericht aan Duitsland. Artikel 18.1, b) heeft betrekking op een verzoek tot internationale bescherming dat in behandeling is. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat zijn situatie in het toepassingsgebied valt van artikel 24 van de Dublin III-verordening.

Artikel 24 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.

1. *Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.*

2. *Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.*

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. *Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.*

4. *Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.*

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. *Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.*

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening *“wordt”* het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) *“zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”*.

Uit deze bepaling blijkt dat indien de gemachtigde zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel hangende, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er niet alsnog voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, het recente Terugkeerhandboek p. 103 - 104). Slechts in de situatie zoals geïllustreerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig artikel 24.4, lid 2 de Terugkeerrichtlijn wederom niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, en voor zover dit terugnameverzoek niet is verworpen.

Bijgevolg kan het betoog van verweerder in de verweernota zoals voorgelegd in de schorsingsprocedure niet gevolgd worden voor zover hij stelt dat in alle gevallen enkel vanaf het ogenblik waarop de Belgische autoriteiten besluiten een terugnameverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van de terugkeerprocedure wordt opgeschort en alleen de Dublinregels van toepassing zijn. De situatie waarin er enkel sprake is van een schorsing van een (eventuele) terugkeerprocedure van zodra de lidstaat besluit om terugname te verzoeken en er sprake is van een keuzemogelijkheid tussen de toepassing van de Terugkeerrichtlijn of de Dublin III-verordening, heeft immers volgens artikel 24 van de Dublin III-verordening en blijkens de relevante passage uit het recente Terugkeerhandboek op pagina 103 enkel betrekking op de in artikel 24, lid 4 omschreven situatie waarin er reeds sprake is van een bij definitieve beslissing afgewezen verzoek om internationale bescherming in de eerste lidstaat. Dit staat op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel geenszins vast. Bovendien opteerde de gemachtigde voor de toepassing van de Dublin III-verordening aangezien duidelijk geen terugkeer naar Eritrea wordt beoogd.

Verzoeker merkt dan ook terecht op dat de informatie of het beschermingsverzoek nog steeds in behandeling is of reeds door een definitieve beslissing is verworpen in Duitsland beslissend is om te bepalen of de gemachtigde een terugkeerbesluit kan nemen in de zin van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Dit ligt ook voor de hand aangezien op het ogenblik dat een lidstaat reeds het beschermingsverzoek definitief heeft afgewezen, een terugkeer naar het herkomstland, een land van doorreis of een ander derde land waar verzoeker wordt toegelaten, een mogelijkheid is. Bovendien blijkt uit artikel 24.4, lid 2 eveneens dat indien België beslist om Duitsland te verzoeken verzoeker terug te nemen, ook als zijn beschermingsverzoek daar definitief afgewezen zou zijn, de regels van de Terugkeerrichtlijn ook niet van toepassing zijn.

Verweerder wierp in de nota in de schorsingsprocedure terecht op dat zolang geen terugnameverzoek is gericht aan Duitsland, nog geen overdrachtbesluit kon genomen worden in het kader van de Dublin III-verordening (cf. conclusies advocaat-generaal P. Mengozzi van 20 december 2017, C-647/16, *Hassan t. Préfet du Pas de Calais*). Een overdrachtbesluit kan immers maar worden genomen na naleving van de gehele in de Dublin III-verordening voorziene procedure. Echter uit samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek, blijkt dat evenmin reeds op het ogenblik van de bestreden akten een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding konden worden genomen waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde de intentie heeft verzoeker aan Duitsland over te dragen. Zo leest de Raad ook ten overvloede in het recente Terugkeerhandboek p. 104 *“Een persoon die in lidstaat A om internationale bescherming verzoekt, reist zonder recht daartoe naar een aangrenzende lidstaat B (overschrijding van binnengrenzen), waar de politie hem aanhoudt. Omdat op deze verzoeker de Dublinverordening van toepassing is, wordt hij van lidstaat B naar lidstaat A teruggebracht. Moet lidstaat B in dit geval tegen deze verzoeker een terugkeerbesluit uitvaardigen wegens illegaal verblijf op zijn grondgebied? => De Dublinregels prevaleren. Lidstaat B kan geen terugkeerbesluit uitvaardigen.”*

Verweerder verwees in de verweernota naar het bepaalde in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het eerste lid van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn blijkt inderdaad de algemene verplichting in hoofde van de lidstaten om een terugkeerbesluit uit te vaardigen aan alle derdelanders die illegaal op hun grondgebied verblijven. Dit is evenwel de algemene regel terwijl indien men valt onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zoals *in casu*, deze *lex specialis* prevaleert en de procedure zoals bepaald in artikel 24 van de Dublin III-verordening moet worden gerespecteerd. Ook artikel 24.2 van de Dublin III-verordening verwijst naar artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt evenwel dat een derdelander die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft toch op grond van de terugkeerrichtlijn kan worden *“opgedragen”* zich naar een andere lidstaat te begeven, als hij in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf (zie bv. HvJ 5 april 2017, C-36/17 *Daher Muse Ahmed t. Bundesrepublik Deutschland* (beschikking)). Er blijkt echter niet dat verzoeker zich in een dergelijke situatie bevindt.

In de verweernota in de schorsingsprocedure stipte verweerder nog aan dat het terugkeerbesluit op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kon worden genomen nu verzoeker niet betwist geen houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde verwees eveneens naar het motief dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Ook het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, nu hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordde volgens verweerder dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Hij meende dat deze

determinerende motieven volstonden om de beslissing naar recht te staven. Met dit betoog antwoordde verweerder evenwel niet op het kernbetoog van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moeten gekaderd worden binnen de Terugkeerrichtlijn die in principe verwijderingen naar derde landen beoogt, terwijl uit de motieven van de beslissingen blijkt dat de gemachtigde wenst “*terug te leiden*” naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In het kader van de Dublin III-verordening is echter de enige mogelijke “verwijderingsbeslissing” een overdrachtbesluit en de thans voorliggende beslissing kan niet als zodanig worden beschouwd. Overdrachten naar de verantwoordelijke lidstaten worden immers exclusief geregeld door de Dublin III-verordening, die indien van toepassing als de *lex specialis* moet worden gezien die prevaleert op de Terugkeerrichtlijn. Ter zitting in de UDN-procedure betoogde verweerder nog dat de Dublinregels pas van toepassing zouden zijn vanaf het ogenblik dat conform artikel 26.1 van de Dublin III-verordening de aangezochte lidstaat instemt met de overname of terugname en de lidstaat het overdrachtbesluit neemt. Dit standpunt kan de Raad in geen geval bijtreden. Dit zou immers alle waarborgen die in de Dublin III-verordening worden voorzien zoals onder meer het recht op informatie, het persoonlijk onderhoud, de waarborgen voor minderjarigen, gezinsleden, afhankelijke personen, de rangorde van de criteria, de termijnen voor terugname- en overnameprocedures zinledig maken.

Een toepassing van een nationale bepaling, die artikel 7 van de Vreemdelingenwet is, kan bovendien niet ingaan tegen een toepasselijke bepaling van een verordening, zoals *in casu* artikel 24 van de Dublin III-verordening.

Het weze verder opgemerkt dat de gemachtigde reeds op 14 februari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar de verantwoordelijke lidstaat neemt. Deze beslissing houdt wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De Raad benadrukt dat een eventuele verwijzing naar het feit dat later nog een overdrachtsbesluit zou worden genomen, niets wijzigt aan de vastgestelde onwettigheid.

Nu de gemachtigde *in casu* reeds op 14 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven en een beslissing tot terugleiding heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet terwijl hij klaarblijkelijk de overdracht van verzoeker beoogt aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening, heeft hij de procedure zoals voorzien in artikel 24 van de Dublin III-verordening *prima facie* miskend.

De eerste twee middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES